

inde paa, og en ny Opgave ogsaa i den Henseende, at Hedeelskabet derigennem udstrakte sin Virksomhed ud over det Terrain, paa hvilket Dalgas hidtil har virket, nemlig Sylland, idet Hedeelskabet maatte gaa over til at blive et Moseelskab for hele Landet. Det første Spørgsmaal, som jo her egentlig maa rejses, er da det: Vil Hedeelskabet optage denne Opgave? Efter hvad jeg tror at vide, kan jeg dertil svare: Det vil Hedeelskabet ikke; i alt Fald er det da den foreløbige Bestemmelse, og jeg kan ikke tænke mig, at man virkelig skulde komme dertil, at Hedeelskabet vilde paatage sig en saadan Opgave, alt bortset fra, at Lovgivningsmagten vilde sætte Hedeelskabet under et Pres, thi hvad der saa vilde kunne ske, kan ingen sige. Men jeg kan ikke tænke mig, at Hedeelskabet i alt Fald uden et stærkt Pres vilde gaa med dertil, og det af den simple Grund, at Selskabets Bestyrelse derved vilde handle lige imod, hvad Dalgas har udtalt med Hensyn til Hedeelskabets Fremtid. Det er i øvrigt kommet frem flere Gange fra Dalgas Side, men jeg skal her henvise til en Udtalelse af ham, der faldt ved Jubilæumsfejten i 1891. Jeg kommer her til at foretage nogle Oplæsninger, men dertil haaber jeg at have den ærede Formands Tilladelse. Dalgas udtalte sig den Gang, som han selv siger, om Hedeelskabets Fremtid og gennemgik saa de forskellige Ørene af den Virksomhed, Hedeelskabet udfolder. Han talte om Kanaliseringen og paaviste, hvorledes denne kunde ventes afsluttet i Løbet af et kortere Tidsrum, og at det samme gjaldt Mergelsagen, der ogsaa var ført saaledes frem, at den ikke vilde lægge Beslag paa Selskabet i længere Tid. Han kom da til Mosejagen og sagde derom: „Sær bør der lægges Vægt paa, at Mosejagen, naar den først er kommen i god Gænge overalt i Landet, hvad efter alle Sulemærker at dømmes ikke kan være ret mange Aar, at den da som en Øren af Agerbruget ligefrem hører hjemme under Landbosforeningerne og de herhen hørende Selskaber.“ Han gaar saa over til at omtale Plantningsagen og siger: „Det er Selskabets egentlige Opgave; den vil stille Krav til Selskabets Virksomhed Generationer igennem, og det er altsaa den, som er Selskabets egentlige Indhold.“ Han slutter med at sige: „Altsaa vil Hedeelskabets Virksomhed efterhaanden blive indskrænket til alene at gælde Plantningsagen, hvad der vistnok maa anses for heldigt, fordi en Kombination af de mange Sager i Længden næppe er holdbar.“ Det var Dalgas's Blif paa Sagen, og det er jo let for-

staaeligt, at han saa saaledes derpaa. Selskabets Fremtid har jo ligget ham stærkt paa Sinde, og han har ganske sikkert ikke kunnet tænke sig, at Selskabet skulde gaa til helt ny Opgaver og udstrække sin Virksomhed ud over det, som hidtil havde været dets Omraade. Jeg tror, som sagt, ikke, at den nuværende Bestyrelse med disse Udtalelser for Øje vil paatage sig det Hverv at lede Mosejagen, og jeg vilde finde det i høj Grad utilraadeligt, om Selskabet gik dertil. Nar efter Dalgas's Død. At man 2 Aar efter, at Selskabet har mistet sin ledende Kraft, skulde gaa over til at udvide Arbejdet og gøre Gerningen vanskeligere, det tror jeg, som sagt, ikke at Selskabet vil paatage sig. Jeg skal herefter slet ikke komme ind paa, om det vilde være heldigt at lægge Ledelsen af Mosejagen i Selskabets Haand — derom kan man jo have forskellige Meininger — det er jo nok, at det er utilraadeligt af andre Grunde at gøre det. Med Hensyn til Ledelsen skal jeg kun sige, at det har jo ikke været min Mening, at Ministeren skulde sidde og lede den Sag og saaledes tro sig i Bestiddelse af tilstrækkelig Sagkundskab i saa Henseende. Selvfølgelig vil man her gaa frem, saaledes som man altid gør i saadanne Forhold: man søger at skaffe Sagkundskab til Beje. Og min Tante har været at gaa frem saaledes, som det sker ved den geologiske Undersøgelse, der finder Sted for Statens Regning, nemlig at nedsætte et Udvalg af jagkundige, der tager Sagen i sin Haand under Ministerens Tilsyn. Men herom haaber jeg at kunne forhandle med Finansudvalget mellem 2den og 3dje Behandling, idet det er min Mening, naar denne Bevilling udstemmes, at optage den til 3dje Behandling. Under Nr. 63 har Finansudvalget foreslaaet at stryge det af mig foreslaede Beløb af 600 Kr. til Rejsesudgifter for Lærere til Dyrestuer m. m. Jeg skal naturligvis ikke dvæle videre derved, men kun beklage, at man ikke vil bevilge dette lille Beløb, navnlig fordi jeg tror, at det vilde have ikke saa ringe Betydning, om Lærerne ved Landbohøjskolen kunde saa Lejlighed til at komme ud paa landøkonomiske Møder, ved Dyrestuer og den Art Forsamlinger, fordi det vilde bringe dem i Forbindelse med Befolkningen og modarbejde

Kættelse.